Sygn. akt III U 156/25

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2025r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	***sędzia Danuta Poniatowska***
Protokolant:	***Mateusz Pawłowski***

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2025r. w S.

sprawy ***D. S.***

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o zwrot nienależnie pobranych świadczeń

w związku z odwołaniem D. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 27 marca 2025 r. znak (...)

1. ***umarza postępowanie co do kwoty (...),26 (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt pięć, 26/100) złotych;***

2. ***zmienia zaskarżoną decyzję i stwierdza, że D. S. nie jest zobowiązana do zwrotu kwoty (...),63 (dziewięć tysięcy trzydzieści siedem, 63/100) złotych z tytułu dodatkowego świadczenia rocznego za okres od 1 kwietnia 2020r. do (...)***

3. ***zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz D. S. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotów kosztów zastępstwa procesowego.***

Sygn. akt III U 156/25

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 marca 2025 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w oparciu o art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. Dz.U. z 2024 r. poz. 1631 ze zm.) stwierdził, że D. S. pobrała nienależnie dodatkowe świadczenia roczne za okres od 1 kwietnia 2020 roku do (...) roku w kwocie 10.532,89 zł i zobowiązał ją do ich zwrotu na wskazany numer konta bankowego.

W odwołaniu od tej decyzji D. S. domagała się jej uchylenia. Zarzuciła organowi rentowemu brak wskazania podstawy prawnej żądania zwrotu oraz brak uzasadnienia stwierdzenia nadpłaty. Jej zdaniem prawdopodobnie chodzi o

wzajemne rozliczenia pomiędzy ZUS a Zakładem Emerytalno-Rentowym MSWiA, będące skutkiem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 2024 r. Powołała się na pismo Zakładu Emerytalno-Rentowego z 4 kwietnia 2025 r. kierowanego do Zakład Ubezpieczeń Społecznych, z którego wynika, że w obrocie prawnym został ustalony jednolity tryb postępowania, uzgodniony z Ministerstwem Rodziny i Polityki Społecznej, do stosowania przez wszystkie organy emerytalno-rentowe dla przypadków, gdy po wypłacie dodatkowego rocznego świadczenia pieniężnego (tzw.13-tki) nastąpiła zmiana właściwości organu emerytalno-rentowego. Organy państwowe nie mogą przerzucać na nią skutków swoich działań, zobowiązując do zwrotu wypłaconych należnych jej świadczeń.

Pismem z 9 czerwca 2025 roku (k. 20-21 akt, data wpływu do Sądu 11 czerwca 2025 roku) odwołująca cofnęła odwołanie w części tj. co do kwoty 1.495,26 zł, którą uiściła tytułem nienależnej „14 – tej" emerytury, pobranych w listopadzie 2021 roku, sierpniu 2022 roku i wrześniu 2023 roku. Na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2025 roku ustanowiła pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego i wniosła o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od odwołującej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji i zaakcentował art. 138 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jako podstawę żądania zwrotu nienależnie pobranych świadczeń. Wskazał na przepisy ustawy z dnia 9 stycznia 2020 r. o dodatkowym rocznym świadczeniu pieniężnym dla emerytów i rencistów, corocznie nowelizowanej w okresie, na który przypadła wypłata dodatkowych świadczeń rocznych, będących przedmiotem skarżonej decyzji i konieczność ponownego ustalenia prawa do dodatkowego świadczenia rocznego, jeżeli okaże się, że na dzień 31 marca („13"-ta emerytura) lub 31 października („14"-ta emerytura) roku, w którym wypłacane jest dodatkowe roczne świadczenie pieniężne, prawo do świadczenia nie istniało, podlegało zawieszeniu lub przysługiwała wypłata tego świadczenia. Dodatkowo wskazał, że przepisy regulujące kwestie wypłaty dodatkowych świadczeń w razie zbiegu prawa do świadczeń nie dotyczą odwołującej, gdyż nie przysługuje jej prawo do wypłaty dwóch świadczeń w zbiegu.

Nie oponował częściowemu cofnięciu odwołania przez D. S..

Sąd ustalił, co następuje:

D. S. (urodzona (...)) w dniu 22 sierpnia 2011 roku wystąpiła do ZUS z wnioskiem o emeryturę powszechną i decyzją z 21 października 2011 roku przyznano jej prawo do tego świadczenie od 1 sierpnia 2011 roku.

Zakład Emerytalno-Rentowy MSW (dalej: ZER MSW lub ZER MSWiA) pismem z 1 sierpnia 2013 roku poinformował ZUS, iż decyzja z 25 lipca 2012 roku przyznał odwołującej prawo do policyjnej renty rodzinnej od 6 czerwca 2013 roku. W związku z powyższym wniósł o wstrzymanie wypłaty emerytury oraz podanie w rozbiciu miesięcznym kwoty świadczenia brutto, z wyszczególnieniem pobieranych przez odwołującą dodatków od 6 czerwca 2013 roku do dnia wstrzymania wypłaty świadczenia. Wskazał, że wyszczególnione należności zostaną zrefundowane przez ZER MSW. ZUS decyzją z 30 sierpnia 2013 roku wstrzymał wypłatę emerytury począwszy od 6 czerwca 2013 roku tj. od dnia nabycia uprawnień do policyjnej renty rodzinnej. Dodatkowo wskazał, że w okresie od 6 czerwca do 30 września 2013 r. odwołująca pobrała nienależne świadczenie w łącznej kwocie 12.042,64zł i zobowiązał do ich zwrotu ZER MSW.

W dniu 2 października 2017 roku odwołująca wystąpiła do ZUS o wznowienie wypłaty emerytury od 1 października 2017 roku, ponieważ po nowelizacji przepisów okazała się świadczeniem korzystniejszym. Pismem z 6 listopada 2017 roku ZUS poinformował ZER MSW o wniosku odwołującej i wniósł o podanie wysokości wypłaconej renty rodzinnej od 1 października 2017 roku oraz numeru konta bankowego, na który przeleje zwrot nadpłaconego świadczenia. W dniu 6 listopada 2017 roku Dyrektor ZER MSWiA wydał decyzję o wstrzymaniu wypłaty D. S. policyjnej renty rodzinnej, ponieważ od 1 października 2017 roku na jej wniosek będzie wypłacana emerytura z ZUS. W okresie od 1 października do (...)odwołująca pobrała nienależne świadczenie w wysokości 3.494,38zł, a do jego zwrotu zobowiązany został ZUS. Natomiast decyzją z 23 listopada 2017 roku ZUS ponowienie ustalił wysokość emerytury odwołującej i podjął

jej wypłatę od 1 października 2017 roku. Organ rentowy wyrównanie emerytury przelał na konto ZER MSWiA 29 listopada 2017 roku.

Pismem z 22 stycznia 2025 roku ZER MSWiA poinformował ZUS, iż na podstawie prawomocnego wyroku sądu dokonał przeliczenia policyjnej renty rodzinnej odwołującej począwszy od 1 października 2017 roku. D. S. złożyła wniosek o podjęcie wypłaty renty rodzinnej, która stała się świadczeniem korzystniejszym od dotychczas wypłacanej przez ZUS emerytury. ZER MSWiA wniósł o wstrzymanie wypłaty emerytury oraz podanie w rozbiciu miesięcznym z wyszczególnieniem pobierania dodatków, kwot brutto wypłacanych odwołującej od 1 października 2017 r. do dnia wstrzymania wypłaty, gdyż należności te zostaną zrefundowane przez ZER MSWiA. Wniósł również o podanie informacji czy wypłacono odwołującej dodatkowe roczne świadczenia, które nie podlegają refundacji.

Pismem z 14 marca 2025 roku ZER MSWiA poinformował organ rentowy o wysokości miesięcznej renty rodzinnej od 1 października 2017 roku.

Decyzją z 27 marca 2025 roku ZUS wstrzymał wypłatę emerytury od dnia nabycia przez odwołującą uprawnień do renty rodzinnej. Pismem z 27 marca 2025 roku ZUS poinformował ZER MSWiA o wysokości nadpłaty emerytury odwołującej (365.285,94 zł) i wskazał numer konta, na który ma dokonać wpłaty. Dodatkowo poinformował, iż ustalił również nadpłatę z tytułu wypłaconych odwołującej dodatkowych świadczeń rocznych za okres od 1 kwietnia 2020 roku do 30 kwietnia 2025 roku, która jest dochodzona od odwołującej.

Pismem z 4 kwietnia 2025 roku ZER MSWiA zwrócił się do ZUS o ponowne przeanalizowane wysokości nienależnie pobranego świadczenia z uwagi na stwierdzone rozbieżności w wyliczeniach. Dodatkowo poinformował, że w 2022 r. ustalono jednolity tryb postępowania, uzgodniony z Ministerstwem Rodziny i Polityki Społecznej, do stosowania przez wszystkie organy emerytalno-rentowe dla przypadków, gdy po wypłacie dodatkowego rocznego świadczenia pieniężnego („13”-tki) nastąpiła zmiana właściwości organu emerytalno-rentowego w zakresie przyznania prawa do „13”-tki. W związku z powyższym w sytuacji, gdy prawo do świadczenia (a tym samym do dodatkowego świadczenia rocznego) istniało wyłącznie w ZUS, a po wypłacie „13”-tki świadczeniobiorca nabywa prawo do drugiego świadczenia z innego organu emerytalno-rentowego (który również uprawnia do „13”-tki), to uznaje się, że „13”-tka została wypłacona prawidłowo przez organ właściwy i nie podlega dalszym rozliczeniom z innym organem emerytalno-rentowym ani refundacji. Późniejsze przyznanie przez inny organ emerytalno- rentowy świadczenia nie zmienia właściwości ZUS, ani też nie skutkuje zmianą prawa do „13”-tki.

(dowód: decyzja k. 28-29, 33-34v, 52-53v, 61-62v akt zus, pismo (...) z 01.08.2013r. k. 20 akt zus, informacja o nienależnie pobranych świadczeniach k. 35-37 akt zus, wniosek odwołującej k. 47, 50 akt zus, pismo zus z 06.11.2017r. k. 48 akt zus, decyzja Dyrektora (...) z 06.11.2017r. k. 49-49v, informacja o przekazaniu wyrównania k 51 akt zus, zawiadomienie z 22..01.2025r., k. 57 akt zus, informacja (...) k. 60 akt zus, informacja ZUS k. 63 akt zus, pismo ZER MSWiA z 04.04.2025r. k. 68 akt zus, korespondencja e-mail k. 25-26v a.s.).

W aktach emerytalnych odwołującej nie ma decyzji o przyznaniu kolejnych dodatkowych świadczeń rocznych w spornych okresach. Znajdujące się na kartach 70-75 akt emerytalnych „decyzje” nie zawierają dat ich wydania ani podpisu upoważnionego pracownika organu rentowego, tym samym nie można przypisywać im waloru decyzji w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd zważył, co następuje:

Pismem z 9 czerwca 2025 roku odwołująca cofnęła odwołanie w części tj. co do kwoty 1.492,26 zł, wskazując, że dotyczy wypłaconych „14”-tych emerytur, które jej zdaniem były świadczeniami nienależnie pobranymi. Do wniosku dołączyła dowód wpłaty kwoty na konto ZUS. W związku z powyższym, na podstawie art. 355 k.p.c. umorzono postępowania w sprawie co do kwoty 1.492,26 zł (pkt 1.).

Odnośnie odwołania w pozostałym zakresie należy wskazać, iż w skarżonej decyzji z 27 marca 2025 roku organ rentowy nie wskazał dokładnie podstawy prawnej, w oparciu o którą zobowiązano odwołującą do zwrotu nienależnie

pobranego dodatkowego świadczenia rocznego. W decyzji został powołany art. 138 ustawy o emeryturach i renach z FUS, co jest zbyt ogólnikowe. Natomiast w odpowiedzi na odwołanie podstawa decyzji została uwypuklona na tyle, że wskazuje na art. 138 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z treścią art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 tego artykułu uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania.

Nadpłata dotyczyła dodatkowych świadczeń pieniężnych za okres od 1 kwietnia 2020 roku do 30 kwietnia 2025 roku tj. tzw. „13" tych emerytur. Warunki nabywania uprawnień do wypłaty „13" tej emerytury reguluje ustawa z dnia 9 stycznia 2020 r. o dodatkowym rocznym świadczeniu pieniężnym dla emerytów i rencistów (t. jedn. Dz.U. z 2024 r. poz. 891 z późn. zm.).

Generalnie decyzje o przyznaniu dodatkowych świadczeń pieniężnych zawierają pouczenia odnośnie warunków przyznania prawa do tych świadczeń, a także ich wypłaty. W aktach rentowych odwołującej nie ma dowodu, aby takie decyzje zostały wydane i jej doręczone.

Jak wynika z art. 2 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy o dodatkowym rocznym świadczeniu pieniężnym dla emerytów i rencistów dodatkowe świadczenie w postaci „13" - tej emerytury przysługuje osobom, które w dniu 31 marca mają prawo do świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. a-c ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...)Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2022 r. poz. 1626) oraz emerytur i rent, o których mowa w art. 3 pkt 1-3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy o dodatkowym świadczeniu rocznym, prawo do dodatkowego świadczenia podlega ponownemu ustaleniu, jeżeli okaże się, że na dzień 31 marca prawo do świadczenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1, nie istniało, podlegało zawieszeniu lub przysługiwała wypłata tego świadczenia.

Dodatkowe roczne świadczenie pieniężne w postaci „13" - tej emerytury wypłaca się osobie uprawnionej z urzędu, wraz ze świadczeniem, o którym mowa w art. 2 (art. 6 ust. 1 ustawy o dodatkowym świadczeniu rocznym). Natomiast decyzje w sprawie dodatkowego rocznego świadczenia pieniężnego wydaje i świadczenie to wypłaca organ wypłacający świadczenie, o którym mowa w art. 2 (art. 7 ust. 1 ustawy o dodatkowym świadczeniu rocznym).

Stosowanie art. 13 ustawy o dodatkowym świadczeniu rocznym, w sprawach nieuregulowanych w tych ustawach stosuje się przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając powyższe na uwadze prawo do dodatkowego rocznego świadczenia pieniężnego odwołująca nabyła zarówno z racji posiadania prawa do emerytury, jak i policyjnej renty rodzinnej. W spornym okresie pobierała jedno z tych świadczeń – emeryturę powszechną - gdyż była ona świadczeniem korzystniejszym niż policyjna renta rodzinna, zatem organem właściwym do realizacji tych świadczeń był ZUS. Należy zaznaczyć, że świadczenia te nie wymagały złożenia przez odwołującą wniosku, gdyż organ rentowy ustalał jego wysokość i wypłacał je z urzędu. Świadczenia przyznawane z urzędu nie wymagają od ubezpieczonego takiego zaangażowania w analizowaniu skutków jego przyznania, jak ma to miejsce w przypadku świadczenia przyznawanego na wniosek. Tym bardziej, że w okolicznościach sprawy niniejszej, prawo do dodatkowego świadczenia przysługuje zarówno w przypadku emerytury, jak i policyjnej renty rodzinnej.

Żądanie zwrotu nienależnie pobranego świadczenia organ rentowy opierał na art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dość jednolite orzecznictwo dotyczące zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych rozróżnia „świadczenie nienależne" od „świadczenia nienależnie pobranego" a więc pobranego przez osobę, której przypisać można określone cechy dotyczące stanu jej świadomości, co do zasadności pobierania świadczenia, w tym w szczególności działanie w złej wierze, z premedytacją. Przyjęte jest, że takie

cechy działania są istotne przy ocenie obowiązku zwrotu przez ubezpieczonego wypłaconych mu nienależnie świadczeń, wskazując, że dla ustalenia obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, decydujące znaczenie ma świadomość i zamiar ubezpieczonego, który pobrał świadczenie w złej wierze. Wypłacenie świadczenia w sposób, na który nie miała wpływu wina świadczeniobiorcy, nie uzasadnia zaś powstania po stronie osoby ubezpieczonej obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Przy czym w orzecznictwie podkreśla się, iż ochrona ubezpieczonego w tym zakresie nie ma miejsca w przypadku świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego lub innego bezprawnego działania ubezpieczonego w celu uzyskania prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Świadczenia wypłacone w takiej sytuacji podlegają zwrotowi w trybie przepisów dotyczących ubezpieczeń społecznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 5 lutego 2014 r. sygn. akt III AUa 1061/13 i powołane w nim orzecznictwo).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki z dnia 26 kwietnia 1980 r., sygn. akt II URN 51/80 oraz z dnia 10 grudnia 1985 r., sygn. akt II URN 207/83), stwierdza się, że brak pouczenia świadczeniobiorcy o okolicznościach powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń emerytalnych lub rentowych zwalnia go z obowiązku zwrotu świadczeń, pobranych mimo istnienia tych okoliczności, choćby nawet mógł powziąć o nich wiadomość z innych źródeł. Obowiązek pouczania spoczywa na organie rentowym, samo zaś pouczenie powinno być wyczerpujące, zawierające informację o obowiązujących w dniu pouczania zasadach zawieszalności prawa do świadczeń. Brak pouczenia zwalnia bowiem osobę bezpodstawnie pobierającą świadczenia z obowiązku ich zwrotu. Pouczenie takie nie może być abstrakcyjne, obciążone brakiem konkretności, a w szczególności nie może odnosić się do wszystkich hipotetycznych okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń. Pouczenie takie bowiem nie mogłoby być uznane za należyte i rodzące po stronie świadczeniobiorcy obowiązek zwrotu świadczenia.

Wyżej przedstawione poglądy należy uznać za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego i aktualne. Również w najnowszym orzecznictwie, tj. wyroku z dnia 6 października 2022 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt III USKP 11/22 wskazał, że na podstawie art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej można żądać zwrotu świadczenia, jeżeli osoba pobierająca była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Pouczenie musi być należyte, czyli wyczerpująco i wyraźnie wskazujące okoliczności, w jakich dochodzi do nienależnego pobrania świadczenia, dokonane w taki sposób, aby było zrozumiałe dla osoby, do której jest skierowane. Pouczenie nie może być abstrakcyjne, obciążone brakiem konkretności, a w szczególności nie może odnosić się do wszystkich hipotetycznych okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń.

Zatem nienależnie pobrane świadczenie w rozumieniu art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to świadczenie wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części (świadczenie nienależne, nieprzysługujące) na skutek okoliczności leżących po stronie ubezpieczonego. W przypadku odwołującej dodatkowe świadczenia roczne nie były świadczeniami nienależnymi. Odwołująca była uprawniona do pobierania tych świadczeń z ZUS z racji na pobieranie emerytury. Fakt, że decyzją z 27 marca 2025 roku ZUS wstrzymał wypłatę emerytury od 1 października 2017 roku z uwagi na ponowne przeliczenie policyjnej renty rodzinnej przez ZER MSWiA, nie skutkuje automatycznym uznaniem wypłaconych dodatkowych świadczeń rocznych za nienależnie pobrane. Organ rentowy nie wskazał, aby o takim przypadku odwołująca była w ogóle pouczona. W przedmiotowej sprawie doszło do zmiany organu, który powinien zrealizować wypłatę dodatkowego świadczenia rocznego w spornym okresie, jednak sytuacja ta nie skutkuje uznaniem spornych świadczeń za nienależne, a tym samym nie ma podstaw do zastosowania art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Oprócz braku podstaw prawnych do stwierdzenia, że doszło do pobrania przez odwołującą nienależnych dodatkowych świadczeń rocznych, Sąd wskazuje na stanowisko Ministerstwa Rodziny i Polityki Społecznej, ustalone już w 2022 roku w odniesieniu do sytuacji, gdy po wypłacie dodatkowego rocznego świadczenia pieniężnego nastąpiła zmiana właściwości organu emerytalno-rentowego. O takich uzgodnieniach i zaleceniach organ rentowy został poinformowany przez ZER MSWiA pismem z 4 kwietnia 2025 roku. Mając na uwadze podstawę żądania zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, przyjętą przez organ rentowy (art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) należy stwierdzić, iż kwalifikacja ta była błędna. Podkreślenia wymaga również, że analiza akt emerytalnych

wskazuje, iż współpraca pomiędzy ZUS i ZER MSWiA w przypadku zmiany warunków wypłaty czy zawieszenia wypłaty renty rodzinnej lub emerytury była prawidłowa. Przepływ informacji w tym zakresie był szybki, bez zbędnych opóźnień. Co istotne, również rozliczenia dotyczące świadczeń emerytalno-rentowych między organami, które nie były sprawą jednorazową, odbywały się z pominięciem odwołującej, która była jedynie informowana o zmianie organu wypłacającego świadczenie i automatycznym rozliczeniu świadczeń między organami. Taka sytuacja nastąpiła m.in. w związku ze stwierdzeniem nienależnie pobranej emerytury przez odwołującą za okres od 1 października 2017 roku do 30 kwietnia 2025 roku w łącznej kwocie 365.285,94 zł (inna decyzja ZUS z 27 marca 2025 roku k. 65-65v akt rentowych) i zobowiązaniem do zwrotu należności przez ZER MSWiA. Miało to związek z tymi samymi okolicznościami, na które powoływał się organ rentowy w sprawie niniejszej. Taka sama decyzja winna zostać wydana w odniesieniu do dodatkowych świadczeń rocznych objętych sporną decyzją w zaskarżonym zakresie.

Na marginesie należy zauważyć, iż organ rentowy określając kwoty do zwrotu należności z tytułu nienależnie pobranych świadczeń wyszedł poza granice stanowione art. 138 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS obejmując obowiązkiem zwrotu okres ponad 3 lat od ostatniej wypłaty (pobrania) nienależnego świadczenia (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r. III UZP 1/12, postanowienie z dnia 27 kwietnia 2023 r. (...) 144/22). Nie miało to jednak na większego znaczenia z racji na zmianę decyzji w zakresie ostatecznie zaskarżonym przez odwołującą.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477^{14} § 2 k.p.c. zmieniono zaskarżoną decyzję i orzeczono jak w punkcie 2. wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 §1, $§1^{1}$, art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 1935 ze zm.)

(...)

sędzia Danuta Poniatowska